

Ze vzpomínek Karla Bureše na spolupráci s Bohumilem Konečným

(z archivu Františka Ulče)

„Kdy jsme se poprvé s Bohumilem Konečným spatřili a kdy jsem si troufl říkat mu Bimbo – kterouž to přezdívku si přinesl už on tehdy sebou – to nemohu říci přesně, ale bylo to nedlouho poté, co jsem byl vedením Melantrichu pověřen řízením Mladého hlasatele, odpovědným za jeho obsah i výrobu. Bylo to v druhé polovině roku 1939. V podniku, největším novinářském koncernu v První republice, byl ale Bohumil zdomácněným už dříve, protože spolupracoval s Ahojem.

Hlas, který se zeptal, zda by Mladý hlasatel mohl potřebovat ilustrace, byl nesmělý, ale při tom dost sebevědomý. Odpověděl jsem mu jako každému, aby přinesl ukázat nějaké své práce, že uvidíme. Přišel zanedlouho, pod loktem desky z tvrdého papíru a v nich pomalované čtvrtky. Položil mi je na velký redakční stůl. Udiveně jsem na ně chvíli hleděl. Tohle je Zdeněk Burian! Práce onoho již slavného malíře jsem dobře znal. A kresby tohoto asi tak dvacetiletého mladíka, tak o deset let mladšího mne, byly od Burianových k nerozeznání. Barevná kvaš naprosto realistická, skutečnosti nic neubírající. I náměty byly z Burianovy volby. Kovbojové, indiáni, jezdečtí i tažní koně, oplachtěné vozy stěhující osadníky na západ Severní Ameriky. Nedůvěřivě jsem zkoumal autorskou značku v rohu kreseb. Není to Zdeněk Burian, ale má dvojníka!

Řekl jsem, že s jeho spoluprací s Mladým hlasatelem souhlasím, Mírně, nepřekvapeně se usmál svým chlapeckým úsměvem. Bohumil Konečný alias Bimba – dlouho jsem si nemohl na tuto přezdívku navyknout – se stal hlavním ilustrátorem povídek Oty Batličky i jiných autorů v Mladém hlasateli. A kromě toho jsme se postupně stali přáteli.“

Karel Bureš, 28. 4. 1994

*První ilustrace B.Konečného k povídce O.Batličky v časopisu Mladý Hlasatel –
Chytrý Tom Farguson
(5. ročník, 40. léta)*